

Για την Εστέλ και τον Φρέντρικ

«Δεν ξέρεις ποιος είναι πραγματικός σου φίλος και ποιος εχθρός, μέχρι που ο πάγος σπάει κάτω από τα πόδια σου».

Παροιμία των Ινουίτ

Πέτερ

Πατάω στο χιόνι δίπλα στον τάφο της μητέρας μου όταν το τηλέφωνό μου χτυπά. Η ταφόπλακά της είναι απλή, φτιαγμένη από γρανίτη, και μου φτάνει μέχρι το γόνατο. Η μητέρα μου κι εγώ μιλούσαμε εδώ και ώρα για το πόσο δύσκολο είναι να είσαι αστυνομικός σε αυτή την πόλη, όπου κανείς δεν δίνει δεκάρα τσακιστή για κανέναν άλλον, πέρα από τον εαυτό του. Και –το πιο σημαντικό– πόσο δύσκολο είναι να ζω σε αυτή την πόλη, αυτή την εποχή.

Χτυπάω τα πόδια μου στο έδαφος για να πινάξω από τα παπούτσια μου το χιόνι και στρέφομαι μακριά από την ταφόπλακα. Δεν αισθάνομαι πως είναι σωστό να μιλάω στο τηλέφωνο μπροστά από τον τάφο της. Οι λόφοι του κοιμητηρίου απλώνονται κυματιστοί μπροστά μου. Η ομίχλη καλύπτει τις κορυφές των ψηλών ελάτων και αποκάτω οι σκοτεινοί κορμοί των δέντρων ξεπροβάλλουν από το χιόνι σαν θαυμαστικά, δίνοντας έμφαση στην παροδικότητα της ζωής. Σταγόνες υγρασίας κυλούν από τις κορυφές των δέντρων και από τις ταφόπλακες. Το λιωμένο χιονόνερο σχηματίζει ποταμάκια σχεδόν παντού, βρίσκοντας δίοδο στο εσωτερικό των λεπτών παπουτσιών μου, και μαζεύεται γύρω από τα δάχτυλα των ποδιών μου, υπενθυμίζοντάς μου για άλλη μία φορά ότι καλό θα ήταν να αγοράσω εκείνες τις μπότες τις οποίες ζαχαρώνω εδώ και καιρό. Κάπου μακριά βλέπω μερικές σκοτεινές φιγούρες να εξαφανίζονται

μέσα στο δάσος. Ίσως βρίσκονται εδώ για να ανάψουν ένα κερί ή να μαζέψουν κλωνάρια από έλατο.

Τα Χριστούγεννα πλησιάζουν.

Προχωράω προς το καθαρισμένο από το χιόνι μονοπάτι και ρίχνω μια ματιά στην οθόνη του τηλεφώνου, παρόλο που ήδη ξέρω ποιος είναι. Αυτό το προαίσθημα είναι αλάνθαστο. Πρόκειται για μια λυπητερή, βαριά αίσθηση την οποία γνωρίζω καλά.

Ο δρόμος ανοίγεται μαύρος και ταυτόχρονα φωτισμένος καθώς οδηγώ προς την πόλη. Τα φώτα από τα φρένα των άλλων αυτοκινήτων λάμπουν μπροστά μου, φωτίζοντας τον δρόμο. Τα λασπωμένα ίχνη που έχουν αφήσει τα λάστιχα των οχημάτων στο χιονισμένο οδόστρωμα και τα καταθλιπτικά πανομοιότυπα κτίρια με συνοδεύουν σε όλη τη διαδρομή μου προς τη Στοκχόλμη. Κάποια παράθυρα φωτίζονται από χριστουγεννιάτικα διακοσμητικά αστέρια, που είναι σαν μικρές φωτιές μέσα στο σκοτάδι της νύχτας. Άρχισε να χιονίζει πάλι. Μισολιωμένες χιονονιφάδες καλύπτουν το παρμπρίζ, θολώνοντας τις άκρες του και μαλακώνοντας κάπως το σκληρό τοπίο. Ο μοναδικός θόρυβος που ακούγεται είναι ο ρυθμικός ήχος των υαλοκαθαριστήρων, παρέα με το γουργούρισμα του κινητήρα.

Ένας φόνος.

Ένας ακόμη φόνος.

Πριν από πολλά χρόνια, όταν ήμουν ακόμα πρωτάρης επιθεωρητής, κάθε φορά που με καλούσαν για να διερευνήσω μια νέα δολοφονία, η καρδιά μου πετάριζε από ενθουσιασμό. Ο θάνατος ήταν συνώνυμος με ένα μυστήριο που έπρεπε να λυθεί, με ένα κουβάρι το οποίο έπρεπε να ξετυλίξω. Εκείνο τον καιρό ακόμα πίστευα πως τα πάντα μπορούσαν να αποκαλυφθούν και να εξηγηθούν. Αρκεί να είχες την ενέργεια, την αντοχή και να ήξερες ποιο νήμα θα έπρεπε να ξετυλίξεις και

με ποια σειρά. Η πραγματικότητα δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένας περίπλοκος ιστός τέτοιων κουβαριών.

Με δυο λόγια, μπορούσε να ελεγχθεί και να κατανοηθεί πλήρως.

Τώρα, ωστόσο, δεν είμαι απόλυτα σίγουρος γι' αυτό. Ίσως να έχασα το ενδιαφέρον μου για τον ιστό ή τη διαίσθηση που μου επέτρεπε να γνωρίζω ποιο νήμα έπρεπε να τραβήξω. Με τον καιρό, ο θάνατος απέκτησε καινούριο νόημα. Έγινε συνώνυμος με τη μητέρα μου, που αναπαύεται στο υγρό χρώμα του νεκροταφείου. Με την Άνικα, την αδερφή μου, η οποία βρίσκεται στο ίδιο κοιμητήριο, όχι μακριά από τη μητέρα μου. Και με τον πατέρα μου, ο οποίος έχει βαλθεί να πεθάνει από το πολύ ποτό κάπου στην Κόστα ντελ Σολ, στην Ισπανία, και σύντομα θα βρίσκεται κι αυτός εδώ. Τα εγκλήματα που εμφανίζονται μπροστά μου δεν φαντάζουν πια τόσο σημαντικά. Φυσικά, μπορώ να βοηθήσω να βρεθεί τι συνέβη. Μπορώ να εκφράσω με λέξεις το ακατονόμαστο –κάποιος έχασε τη ζωή του– και να περιγράψω τα γεγονότα που οδήγησαν σε αυτό. Μερικές φορές βρίσκω τον ένοχο και στην καλύτερη περίπτωση τον παραδίδω στη δικαιοσύνη. Αλλά οι νεκροί παραμένουν νεκροί, έτσι δεν είναι; Και πρόσφατα, δυσκολεύομαι να βρω κάποιο νόημα στη δουλειά μου.

Όταν φτάνω στο Ρόσλαγκστουλ το σκοτάδι έχει αρχίσει να πέφτει και κάπου εκεί συνειδητοποιώ ότι σήμερα δεν είδα καθόλου λιακάδα. Η μέρα είχε περάσει απαρατήρητη, πνιγμένη στη μουντή ομίχλη του Δεκέμβρη, όπως ακριβώς και η χθεσινή και η προχθεσινή. Πέφτω σε κίνηση μόλις μπαίνω στον αυτοκινητόδρομο E18, με κατεύθυνση βόρεια. Προσπερνώ οδικά έργα και οι λακκούβες στο οδόστρωμα κάνουν το αμάξι μου να ταρακουνιέται τόσο, που το αποσμητικό δεντράκι που κρέμεται από τον καθρέφτη τρεμοπαίζει ανησυχητικά.

Ο Μάνφρεντ μου τηλεφωνεί ξανά την ώρα που προσπερνώ το πανεπιστήμιο. Μου λέει ότι γίνεται χαμός, πως κάποιο σημαντικό πρόσωπο εμπλέκεται και πως θα το εκτιμούσε εάν

σταματούσα να χασομεράω και εμφανιζόμουν αμέσως. Αγνα-
ντεύω το γκριζο σαν τσιμέντο σούρουπο και του λέω να χαλα-
ρώσει λίγο, καθώς ο δρόμος έχει περισσότερες τρύπες από
ελβετικό τυρί και τ' αρχίδια μου θα μελανιάσουν από το ταρα-
κούνημα εάν οδηγήσω γρηγορότερα.

Ο Μάνφρεντ αρχίζει και γελάει μ' εκείνο το γνώριμο, ρου-
θουνιστό και γουρουνίσιο γέλιο του. Αλλά μάλλον είμαι άδικος
μαζί του: ο Μάνφρεντ είναι χοντρός και αυτό ίσως με προκα-
ταλαμβάνει σχετικά με το γέλιο του. Κατά πάσα πιθανότητα,
ακούγεται σαν το δικό μου.

Ίσως όλοι μας ακουγόμαστε το ίδιο.

Ο Μάνφρεντ κι εγώ είμαστε συνεργάτες για πάνω από δέκα
χρόνια. Όλο αυτό το διάστημα, παρακολουθήσαμε νεκροφίες
παρέα, ανακρίναμε μαζί μάρτυρες και παρηγορήσαμε συντε-
τριμμένους συγγενείς. Βάλαμε τους κακούς στη φυλακή και
παλέψαμε για να κάνουμε τον κόσμο αυτό πιο ασφαλή. Αλλά
τι καταφέραμε; Όλοι εκείνοι οι άνθρωποι που βρίσκονται κλει-
σμένοι σε ένα ψυγείο στο Νεκροτομείο της Σόλνα παραμένουν
νεκροί και τίποτα δεν μπορεί να το αλλάξει. Θα είναι νεκροί
για πάντα. Είμαστε οι σκουπιδιάρηδες της κοινωνίας, προ-
σπαθούμε απλώς να συμμαζέψουμε ό,τι έχει απομείνει ενώ το
κακό έχει ήδη γίνει.

Η Γιάνετ λέει πως έχω κατάθλιψη, αλλά δεν την εμπι-
στεύομαι. Άλλωστε δεν πιστεύω στην κατάθλιψη, επειδή δεν
πιστεύω πως είναι κάτι πραγματικό. Στην περίπτωσή μου, έχω
απλώς ανακαλύψει την πραγματική φύση της ύπαρξής μας και
για πρώτη φορά βλέπω τη ζωή με καθαρό βλέμμα, όπως είναι.
Η Γιάνετ λέει πως αυτό είναι κλασική απάντηση ενός καταθλι-
πτικού, ο οποίος δεν μπορεί να δει τίποτα πέρα από την προσω-
πική του μιζέρια και την πραγματικότητα όπως την εκλαμβάνει
εκείνος. Της απαντώ ότι η κατάθλιψη δεν είναι τίποτε άλλο
παρά μια επινόηση των φαρμακοβιομηχανιών για να βγάζουν
λεφτά και ότι δεν έχω ούτε τον χρόνο ούτε τη διάθεση να κάνω
τις εταιρείες αυτές ακόμη πιο πλούσιες απ' όσο είναι ήδη. Και

αν η Γιάνετ θέλει να μου μιλήσει περισσότερο σχετικά με το πώς αισθάνομαι, απλώς κλείνω το τηλέφωνο. Ούτως ή άλλως, χωρίσαμε περισσότερο από δεκαπέντε χρόνια πριν. Δεν υπάρχει λόγος να συζητάω μαζί της γι' αυτό. Το ότι είναι η μητέρα του μοναδικού μου παιδιού δεν αλλάζει το γεγονός αυτό.

Ο Άλμπιν, παρεμπιπτόντως, είναι το παιδί που δεν θα έπρεπε να είχαμε κάνει ποτέ. Όχι επειδή έχει κάποιο πρόβλημα –είναι ένας φυσιολογικός έφηβος, με τα σπυράκια του, με έντονη σεξουαλικότητα και εμμονή για τα βιντεοπαιχνίδια– αλλά επειδή δεν ήμουν ακόμα έτοιμος να γίνω γονιός. Στις πιο σκοτεινές μου στιγμές (οι οποίες έρχονται ολοένα και πιο συχνά όσο περνούν τα χρόνια) σκέφτομαι πως η Γιάνετ το έκανε επίτηδες. Ότι σταμάτησε να παίρνει τα αντισυλληπτικά της και έμεινε έγκυος για να με εκδικηθεί για τον γάμο μας. Και ίσως έτσι να έγινε. Ποτέ δεν θα μάθω και τώρα πια λίγη σημασία έχει. Ο Άλμπιν έχει πια γεννηθεί και ζει μαζί με τη μητέρα του. Βλεπόμαστε πού και πού, όχι συχνά πάντως – τα Χριστούγεννα, το καλοκαίρι και στα γενέθλιά του. Νομίζω ότι είναι καλύτερο για εκείνον που δεν μιλάμε και πολύ, ειδικά αν θα απογοητευόταν κι εκείνος μαζί μου.

Μερικές φορές πιστεύω ότι θα έπρεπε να έχω στο πορτοφόλι μου μια φωτογραφία του, όπως οι άλλοι –πραγματικοί– γονείς. Μία από εκείνες τις άχαρες σχολικές φωτογραφίες με το σκούρο φόντο, την οποία έβγαλε στην αίθουσα γυμναστικής ένας φωτογράφος που τα όνειρά του σταμάτησαν στο Λύκειο της Φάρστα. Ξέρω όμως ότι δεν μπορώ να κοροϊδέψω κανέναν, ούτε καν τον εαυτό μου. Πρέπει να κερδίσεις το πρόνομο να αποκαλείσαι γονιός, έτσι πιστεύω τουλάχιστον. Δεν είναι απλώς μια βιολογική πράξη και δεν έχει καμία σχέση με το σπέρμα το οποίο δώρισα εν αγνοία μου στη Γιάνετ πριν από δεκαπέντε χρόνια, ώστε να εκπληρώσω το όνειρό της να γίνει μητέρα.

Εντοπίζω από μακριά το σπίτι. Όχι επειδή το λευκό κτίριο, που θυμίζει κουτί, ξεχωρίζει από τα γύρω σπίτια σε αυτό το εύπορο προάστιο, αλλά επειδή είναι περικυκλωμένο από περιπολικά. Γαλάζιοι φάροι λάμπουν πάνω στο χιόνι και το λευκό βαν της Σήμανσης είναι παρκαρισμένο κοντά του. Σταθμεύω στην αρχή του λόφου και περπατώ την ανηφόρα μέχρι το σπίτι. Χαιρετώ τους ένστολους, τους δείχνω το σήμα μου και περνάω κάτω από τη γαλανόλευκη πλαστική ταινία, η οποία έχει αποκλείσει το κτίριο και πεταρίζει στον αέρα.

Ο Μάνφρεντ Όλσον στέκεται μπροστά στην εξώπορτα. Το πελώριο κορμί του κρύβει την πόρτα, καθώς σηκώνει το χέρι του για να με χαιρετήσει. Φοράει ένα τουίντ σακάκι και ένα ροζ μεταξωτό μαντίλι προεξέχει από την τσέπη στο στήθος του. Το φαρδύ μάλλινο παντελόνι του εξαφανίζεται μέσα στα μπλε πλαστικά καλύμματα των παπουτσιών του.

«Που να σε πάρει, Λίντγκρεν, πίστευα πως δεν θα εμφανιζόσουν ποτέ».

Συναντώ τη ματιά του. Τα μικρά, μπριμπλωτά μάτια του βρίσκονται χωμένα βαθιά στο κοκκινωπό πρόσωπό του. Τα αραιά, κόκκινα μαλλιά του είναι χτενισμένα προσεκτικά προς τα πίσω, θυμίζοντας ηθοποιό της δεκαετίας του πενήντα. Μοιάζει περισσότερο με πωλητή αντικών ή ιστορικό ή σομελιέ, παρά με αστυνομικό. Για την ακρίβεια, μοιάζει ελάχιστα με μπάτσο – και φαίνεται πως το ξέρει. Υποπτεύομαι ότι το κάνει επίτηδες, ότι τονίζει το εκκεντρικό του στιλ με σκοπό να προκαλέσει τους πιο σκληροπυρηνικούς μπάτσους.

«Όπως είπα...»

«Ναι, να... Ρίξε τώρα το φταιξιμο στην κίνηση», λέει ο Μάνφρεντ. «Ξέρω πώς είναι όταν βρίσκεις καμιά καλή τσόνα. Δύσκολο να ξεκολλήσεις...»

Η σκληρή γλώσσα του Μάνφρεντ έρχεται σε αντίθεση με το συντηρητικό και εκλεπτυσμένο ντύσιμό του. Μου δίνει ένα ζευγάρι καλύμματα παπουτσιών και γάντια και ψιθυρίζει:

«Άκου, μέσα θα δεις άσχημα πράγματα... Μπες και θα με θυμηθείς».

Φοράω τα καλύμματα στα παπούτσια και τα πλαστικά γάντια και πατάω πάνω στις διάφανες πλαστικές πλάκες τις οποίες οι τεχνικοί της Σήμανσης έχουν τοποθετήσει –φαινομενικά τυχαία– στον διάδρομο. Η μυρωδιά του αίματος είναι τόσο αποπνικτική που σχεδόν έκανα μεταβολή για να φύγω, αν και πλέον την έχω συνηθίσει. Η καρδιά μου χτυπάει δυνατότερα. Παρά τις πάμπολλες σκηνές εγκλήματος στις οποίες έχω βρεθεί, παρά τα αμέτρητα πτώματα που έχω δει, κάτι στην παρουσία του ψυχρού και ωμού θανάτου με κάνει να ανατριχιάζω. Ίσως έχει να κάνει με τη συνειδητοποίηση ότι το κακό μπορεί να γίνει γρήγορα, ακαριαία. Μια ζωή μπορεί να χαθεί μέσα σε μια στιγμή. Αλλά κάποιες φορές συμβαίνει το αντίθετο – ο τόπος του εγκλήματος, ή και το σώμα, κουβαλάει ένα παρατεταμένο μαρτύριο.

Χαιρετώ με ένα νεύμα του κεφαλιού μου τους τεχνικούς της Σήμανσης και κοιτάζω γύρω στον διάδρομο. Βγάζει μια ανωνυμία, στα όρια της λιτότητας. Ή μήπως είναι απλώς αποτέλεσμα αντρικού γούστου; Είναι ούτως ή άλλως σχεδόν συνώνυμες οι έννοιες αυτές, σε ό,τι έχει να κάνει με τη διακόσμηση εσωτερικών χώρων. Λευκοί τοίχοι και γκριζο πάτωμα. Κανένα ίχνος από προσωπικά αντικείμενα τα οποία κανονικά βρίσκει κανείς σε διαδρόμους: παλτά, τσάντες ή παπούτσια. Πατάω πάνω στο επόμενο πλαστικό τετράγωνο και κοιτάζω προς την κουζίνα. Τα ράφια της είναι λουστραρισμένα μαύρα. Ένα οβάλ τραπέζι με καρέκλες γύρω του, το οποίο είχα ξαναδεί σε κάποιο περιοδικό για διακόσμηση σπιτιών, δεσπόζει στον χώρο. Μαχαίρια βρίσκονται παραταγμένα πάνω στον τοίχο. Κανένα τους δεν λείπει από τη σειρά.

Ο Μάνφρεντ ακουμπά τον ώμο μου.

«Αποδώ».

Διασχίζω τον διάδρομο, πατώντας πάνω στις πλαστικές επιφάνειες. Προσπερνώ έναν τεχνικό, εξοπλισμένο με

φωτογραφική μηχανή κι ένα σημειωματάριο. Ένας μεγάλος λεκές αίματος απλώνεται κάτω από το πλαστικό. Όχι, δεν είναι απλώς ένας λεκές, είναι μια θάλασσα. Μια άλικη, κολώδης θάλασσα φρέσκου αίματος, που καλύπτει ένα ολόκληρο μέρος του διαδρόμου, από τοίχο σε τοίχο, φτάνοντας στις σκάλες οι οποίες οδηγούν στο υπόγειο. Πάνω σε αυτή τη θάλασσα διακρίνω ίχνη παπουτσιών σε διαφορετικά μεγέθη, τα οποία καταλήγουν στην μπροστινή είσοδο.

«Τόσο πολύ αίμα», μουρμουρίζει ο Μάνφρεντ και προχωράει μπροστά με εκπληκτική γρηγοράδα, αν και οι πλαστικές επιφάνειες γλιστρούν κάτω από το βάρος του. Μία αριθμημένη ταμπέλα βρίσκεται δίπλα σε έναν ματωμένο μπόγο από ρούχα. Βλέπω ένα πόδι και μια ψηλοτάκουνη μαύρη μπότα, μαζί με το κάτω μέρος ενός γυναικείου σώματος. Βρίσκεται ξαπλωμένη ανάσκελα, με το κεφάλι της γυρισμένο από την αντίθετη προς εμένα κατεύθυνση. Μου παίρνει μερικά δευτερόλεπτα μέχρι να συνειδητοποιήσω ότι το κεφάλι της έχει κοπεί και πως είναι στην πραγματικότητα αυτό που αρχικά πίστευα πως είναι ο μπόγος από ρούχα. Είναι στημένο όρθιο, σαν να ξεφύτρωσε από το πάτωμα.

Σαν μανιτάρι.

Ο Μάνφρεντ αφήνει ένα βογκητό να του ξεφύγει και χαμηλώνει προς το πτώμα λυγίζοντας τα γόνατα. Εγώ, με τη σειρά μου, γέρνω μπροστά προσπαθώντας να αποτυπώσω στο μυαλό μου τη μακάβρια σκηνή – είναι σημαντικό. Η φυσιολογική αντίδραση είναι να κάνεις πίσω και να κοιτάξεις αλλού από τρόπο, αλλά ως επιθεωρητής στο τμήμα ανθρωποκτονιών, έχω μάθει εδώ και καιρό να καταπνίγω αυτό το αντανakλαστικό.

Το πρόσωπο της γυναίκας, μαζί με τα καστανά της μαλλιά, είναι καλυμμένα από πηχτό αίμα. Εάν έπρεπε να μαντέψω, πράγμα δύσκολο εξαιτίας της κατάστασης του πτώματος, θα έλεγα πως είναι γύρω στα είκοσι πέντε. Το σώμα της είναι κι αυτό ματωμένο και πάνω του, στους πήχεις των χεριών της, εντοπίζω βαθιές πληγές. Φοράει μια μαύρη φούστα, μαύρο

καλσόν κι ένα γκριζο πουλόβερ. Αποκάτω της βλέπω ένα χειμωνιάτικο παλτό, μουσκεμένο στο αίμα.

«Που να πάρει».

Ο Μάνφρεντ γνέφει και ξύνει τα αξύριστα μάγουλά του.

«Την αποκεφάλισαν».

Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να συμφωνήσω κουνώντας το κεφάλι. Δεν υπάρχει κάτι άλλο να πω. Είναι προφανές ότι αυτό ακριβώς συνέβη. Απαιτεί αρκετή δύναμη, ή τουλάχιστον μεγάλη προσπάθεια, για να χωριστεί ένα κεφάλι από το σώμα. Και αυτό μαρτυρά κάτι σχετικά με τον δράστη. Δεν ξέρω τι ακριβώς ακόμα, αλλά σίγουρα αυτός που το έκανε δεν ήταν κανένας χτικιάρης. Ο δολοφόνος είναι αρκετά δυνατός. Ή είχε κάποιο ισχυρό κίνητρο.

«Ξέρουμε ποια είναι;»

Ο Μάνφρεντ κουνάει το κεφάλι του αρνητικά.

«Όχι. Ωστόσο ξέρουμε ποιος μένει εδώ».

«Ποιος;»

«Ο Γέσπερ Όρε».

Το όνομα είναι γνωστό, το αναγνωρίζω με τον ίδιο τρόπο που θυμάμαι το όνομα κάποιου παλιού αθλητή ή πολιτικού. Κάτι μου λέει, όμως δεν θυμάμαι πού το έχω ξανακούσει.

«Γέσπερ Όρε, είπες;»

«Ναι, Γέσπερ Όρε. Είναι ο διευθύνων σύμβουλος της “Clothes&More”».

Και τότε το θυμήθηκα. Είναι ο εκκεντρικός διευθύνων σύμβουλος της «C&M», της ταχύτερα αναπτυσσόμενης αλυσίδας καταστημάτων ρουχισμού στη Σκανδιναβία. Ο άνθρωπος τον οποίο τα μέσα ενημέρωσης λατρεύουν να μισούν – για τον τρόπο με τον οποίο διοικεί την εταιρεία, για τις πολλές ερωτικές σχέσεις του και για τις συχνές πολιτικά μη ορθές δηλώσεις του στους δημοσιογράφους.

Ο Μάνφρεντ αναστενάζει βαθιά και σηκώνεται όρθιος. Κάνω κι εγώ το ίδιο.

«Το όπλο του φόνου;» τον ρωτάω.

Εκείνος μου δείχνει αμίλητος πέρα στον διάδρομο. Στην άλλη άκρη του, δίπλα σε μία σκάλα η οποία μάλλον οδηγεί στο υπόγειο, βρίσκεται ένα μεγάλο μαχαίρι. Δεν μπορώ να το διακρίνω καθαρά. Δίπλα του βρίσκεται μια μικρή ταμπέλα με τον αριθμό πέντε τυπωμένο πάνω της.

«Έχουμε έρθει σε επαφή με τον Γέσπερ Όρε;»

«Όχι. Κανείς δεν ξέρει πού βρίσκεται.»

«Τι άλλο γνωρίζουμε;»

«Το πτώμα βρέθηκε από μια περαστική γειτόνισσα, η οποία πρόσεξε πως η πόρτα της εισόδου ήταν ανοιχτή. Της μιλήσαμε. Βρίσκεται στο νοσοκομείο, φαίνεται πως το σοκ της προκάλεσε πρόβλημα στην καρδιά. Τέλος πάντων, δεν είδε ούτε πρόσεξε κάτι άλλο. Δυστυχώς πάτησε παντού στον διάδρομο, οπότε μένει να δούμε εάν οι τεχνικοί θα καταφέρουν να συλλέξουν κάποιο χρήσιμο ίχνος. Υπάρχει αίμα κι έξω στο χιόνι. Υποθετικά, ο δράστης προσπάθησε να καθαρίσει τα παπούτσια του έξω μετά τον φόνο».

Κοιτάζω τριγύρω. Το πάτωμα δίπλα στην μπροστινή πόρτα είναι καλυμμένο από ματωμένα χνάρια. Στους τοίχους διακρίνω αιμάτινες πιτσιλιές και ματωμένα αποτυπώματα χεριών. Η σκηνή μου θυμίζει πίνακα του Τζάκσον Πόλοκ: μοιάζει σαν κάποιος να έχυσε κόκκινη μπογιά στο πάτωμα, να κυλίστηκε σε αυτήν κι έπειτα να πισίλισε τα πάντα με το χρώμα.

«Φαίνεται ότι πριν από τον φόνο έγινε βαρβάρη πάλη», συνεχίζει ο Μάνφρεντ. «Το θύμα έχει αμυντικές πληγές στους πήχεις και στις παλάμες. Η προκαταρκτική εξέταση του ιατροδικαστή δείχνει πως πέθανε ανάμεσα στις τρεις και έξι χθες το απόγευμα. Το θύμα είναι γυναίκα περίπου είκοσι πέντε χρόνων και αιτία του θανάτου είναι κατά πάσα πιθανότητα τα πολλαπλά τραύματα στον λαιμό της ενώ το κεφάλι της... Καταλαβαίνεις, το βλέπεις και μόνος σου».

Ο Μάνφρεντ σταμάτησε να μιλά.

«Και το κεφάλι;» τον ρωτάω. «Πώς κατέληξε εκεί πέρα έτσι όρθιο; Τυχαία;»

«Ο ιατροδικαστής και οι τεχνικοί λένε πως είναι πιθανόν ο δράστης να το τοποθέτησε με αυτόν τον τρόπο».

«Πολύ αρρωστημένο».

Ο Μάνφρεντ κουνά το κεφάλι καταφατικά και με κοιτάζει επίμονα με τα μικρά, καφετιά του μάτια. Έπειτα χαμηλώνει τον τόνο της φωνής του, σαν να μη θέλει κανείς στο δωμάτιο να ακούσει αυτό που έχει να μου πει, για κάποιο λόγο. Οι μοναδικοί που έχουν απομείνει στον χώρο είναι οι τεχνικοί.

«Άκου, το σκηνικό αυτό μοιάζει πολύ με...»

«Μα αυτό έγινε πριν από δέκα χρόνια».

«Δεν έχει σημασία».

Κατανεύω. Δεν μπορώ να αρνηθώ πως υπάρχουν ομοιότητες με έναν φόνο στη Σέντερμαλμ, τον οποίο ερευνήσαμε δίχως επιτυχία πριν από δέκα χρόνια, παρά το γεγονός ότι ήταν μία από τις πιο εμβριθείς έρευνες στην ιστορία της Σουηδικής Αστυνομίας.

«Όπως είπα, έγινε πριν από δέκα χρόνια. Δεν υπάρχει λόγος να πιστεύουμε πως...»

Ο Μάνφρεντ μου κάνει ένα αποδοκιμαστικό νεύμα.

«Όχι, το ξέρω. Πιθανότατα έχεις δίκιο».

«Και τι ξέρουμε γι' αυτόν τον τύπο που μένει εδώ, τον Όρε;»

«Όχι πάρα πολλά ακόμα, δηλαδή πέρα απ' ό,τι μπορείς να βρεις στις εφημερίδες. Αλλά η Σάντσεζ κάνει την έρευνά της και μου υποσχέθηκε να έχει νέα απόψε».

«Και οι εφημερίδες; Τι λένε;»

«Ξέρεις, τα συνηθισμένα κουτσομπολιά. Τον αποκαλούν εκμεταλλευτή εργοδότη. Τα συνδικάτα τον μισούν και έχουν καταθέσει αρκετές μηνύσεις εναντίον της εταιρείας. Φαίνεται πως εκτός των άλλων είναι και γυναικάς. Έχουν περάσει μυλιούνια από το κρεβάτι του».

«Δεν έχει γυναίκα και παιδιά;»

«Όχι, μένει μόνος».

Κοιτάζω τον διάδρομο και τα μάτια μου πέφτουν στην ευρύχωρη κουζίνα.

«Έχεις ανάγκη μια έπαιψη εάν ζεις μόνος;»

Ο Μάνφρεντ σηκώνει τους ώμους.

«Η ανάγκη είναι σχετική έννοια. Η γειτόνισσα, η κυρία που βρίσκεται στο νοσοκομείο, είτε πως είχε δει διάφορες γυναίκες να μένουν εδώ κάθε τόσο, ωστόσο δεν ξέρει πόσες».

Βγαίνουμε έξω και βγάζουμε τα καλύμματα των παπουτσιών και τα γάντια. Περίπου δέκα μέτρα αποκεί, κοντά στην πλαϊνή είσοδο, βρίσκεται ένα καμένο υπόστεγο, καλυμμένο από χιόνι.

Ο Μάνφρεντ ανάβει τσιγάρο, βήχει και γυρίζει προς το μέρος μου.

«Ξέχασα να σου πω ότι το γκαράζ του έπιασε φωτιά πριν από τρεις εβδομάδες. Η ασφαλιστική εταιρεία ερευνά το περιστατικό».

Κοιτάζω τα καρβουνιασμένα απομεινάρια των δοκαριών που ξεπροβάλλουν από το χιόνι και στο μυαλό μου έρχεται το νεκροταφείο της μητέρας μου. Οι σκοτεινές και σιωπηλές αυτές σιλουέτες, που κάνουν αντίθεση με το χιόνι, μου θυμίζουν την αίσθηση του θανάτου και της παροδικότητας.

Ενώ οδηγώ, η Γιάνετ έρχεται ξανά στο μυαλό μου. Κάτι στα πιο ειδικά εγκλήματα, κάτι σε όλον αυτόν τον τρόπο, με κάνει να τη σκέφτομαι. Ίσως επειδή η Γιάνετ με αναστατώνει, όπως ακριβώς κι ένα τέτοιο έγκλημα. Ή, ίσως σε ένα πιο υποσυνείδητο επίπεδο, μερικές φορές εύχομαι να ήταν νεκρή, όπως η γυναίκα στο λευκό σπίτι. Φυσικά, δεν θέλω πραγματικά να τη σκοτώσω –όπως και να έχει, είναι η μητέρα του Άλμπιν– ωστόσο αυτή η αίσθηση υπάρχει μέσα μου.

Η ζωή μου ήταν απειρώς απλούστερη πριν τη γνωρίσω.

Η Γιάνετ δούλευε σε μια καφετέρια κοντά στο κεντρικό αστυνομικό τμήμα της Κουνγκσχόλμεν. Πάντοτε χαιρετιόμασταν κάθε φορά που πήγαινα εκεί. Μερικές φορές, εάν δεν υπήρχαν πολλοί πελάτες, καθόταν μαζί μου για λίγο, με

κερνούσε καφέ και μιλούσαμε. Είχε κοντά, ξανθά, ανακατωμένα μαλλιά κι ένα κενό ανάμεσα στα μπροστίνα της δόντια, το οποίο πότε έβρισκα χαριτωμένο και πότε όχι. Ήταν κάτι που προσέλκυε το βλέμμα, όπως το σκίτσο μιας μύγας σε ένα ουρητήριο. Επίσης, τα στήθη της ήταν καταπληκτικά. Φυσικά, δεν ήταν η πρώτη μου. Για την ακρίβεια, είχα αρκετές γκόμενες πριν από εκείνη, αλλά καμία τους δεν ήταν σοβαρή σχέση. Μπαινόβγαιναν στη ζωή μου δίχως να αφήνουν το στίγμα τους. Και αμφιβάλλω εάν σήμερα με θυμούνται.

Αλλά η Γιάνετ ήταν διαφορετική. Ήταν ξεροκέφαλη, εκνευριστικά ξεροκέφαλη. Νομίζω πως βγήκαμε για φαγητό τρεις ή τέσσερις φορές και καταλήξαμε στο κρεβάτι άλλες τόσες, προτού αρχίσει να με πρήζει για να συγκατοικήσουμε. Φυσικά της είπα όχι. Δεν ήθελα να μείνω μαζί της. Η ασταμάτητη φλυαρία της Γιάνετ είχε ήδη αρχίσει να μου τη δίνει στα νεύρα. Όλο και πιο συχνά ευχόμουν με όλη μου την ψυχή απλώς να το βούλωνε. Αλλά μερικές φορές, όταν κοιμόταν γυμνή στο στενό μου κρεβάτι, την έβρισκα απερίγραπτα όμορφη. Η ακινησία και η σιωπή της ταίριαζαν πολύ περισσότερο από την γκρίνια. Ευχόμουν να μπορούσε πάντοτε να ήταν έτσι. Αλλά η ευχή μου ήταν παράλογη. Δεν μπορείς να ζητήσεις από την κοπέλα σου να είναι γυμνή και σιωπηλή.

Όχι πάντοτε, τουλάχιστον.

Στην αρχή γκρίνιαζε για μικροπράγματα, για παράδειγμα να κάνουμε μαζί ταξίδια. Επέστρεφε σπίτι με μια τσάντα γεμάτη ταξιδιωτικά φυλλάδια και αφιέρωνε ένα ολόκληρο βράδυ προσπαθώντας να βρει τους καλύτερους προορισμούς. Μαγιόρκα ή Ίμπιζα. Κανάρια Νησιά ή Γκάμπια. Ρόδος ή Κύπρος. Έψαχνε το μέρος με τον καλύτερο καιρό, το νοστιμότερο φαγητό ή με τα καλύτερα σουβενίρ.

Στο τέλος, φυσικά, κάναμε ταξίδι και δεν ήταν τόσο άσχημο. Δεν είχαμε και πολλά να κάνουμε σ' εκείνο το χωριουδάκι στην ανατολική ακτή της Μαγιόρκα και η Γιάνετ πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της εβδομάδας της φορώντας το μπικίνι της και

διαβάζοντας το *Ούρσους, το Πνεύμα των Σπηλαιών*, κάτι που σήμαινε πως επιτέλους καθόταν ήσυχη. Και σχεδόν γυμνή.

Και φυσικά ήταν και το σεξ.

Το σεξ μαζί της ήταν καταπληκτικό, δεν μπορώ να πω ψέματα. Το κρασί και η σαγκρία που πίναμε με τόση ζέση ίσως να βοήθησαν. Ήταν ζώδης, δίχως αναστολές και ενάλωτη ταυτόχρονα. Μερικές φορές σκεφτόμουν πως είχε κάτι αρρενωπό στον τρόπο με τον οποίο έκανε έρωτα, με εκείνον τον απαιτητικό, ανυπόμονο πόθο που ζητούσε άμεση ικανοποίηση με έναν απρόσμενα εγωκεντρικό τρόπο. Έπαιρνε αυτό που ήθελε, και εκείνον τον καιρό ήθελε εμένα, το κορμί μου. Και ίσως πάνω στην έξαψη της στιγμής, πράγματι να σκέφτηκα να περάσω τη ζωή μου μαζί της. Ίσως και να της το είπα. Δεν θυμάμαι.

Υπάρχουν τόσο πολλά που δεν θυμάται ένας άνθρωπος.

Αλλά δεν πέρασε καιρός από τότε που γυρίσαμε πίσω κι άρχισε να κάνει σχέδια για να αγοράσουμε ένα διαμέρισμα μαζί. Της εξήγησα όσο πιο ξεκάθαρα μπορούσα πως δεν ήμουν έτοιμος να μείνω μαζί της, αλλά ήταν λες και μιλούσα σε τοίχο. Όπως συνήθως, είχε βάλει πλώρη προς έναν σκοπό, ένα διαμέρισμα και μια οικογένεια, και δεν ήταν λογικό να αισθάνομαι κι εγώ το ίδιο; Ήμουν εξάλλου τριάντα πέντε.

Έκανε τατουάζ το όνομά μου, «Πέτερ», στη μέση της, πάνω σε μια κορδέλα την οποία κρατούσαν δυο περιστέρια. Με έκανε να νιώσω άβολα, αν και δεν ήξερα για ποιο λόγο. Φαντάζομαι επειδή τα τατουάζ είναι μόνιμα και η σκέψη να περάσω μια αιωνιότητα με τη Γιάνετ με έκανε να βγάζω καντήλες.

Και όλα αυτά συνέβαιναν την περίοδο που έγινα επιθεωρητής, οπότε ήμουν συνεχώς απασχολημένος με τη δουλειά. Τότε έπαιρνα ακόμα στα σοβαρά την κάθε υπόθεση, καθώς πίστευα πως βοηθούσα στη δημιουργία ενός καλύτερου κόσμου. Πίστευα ότι μπορούσα ακόμη και να φανταστώ πώς θα έμοιαζε αυτός ο κόσμος.

Ένας καλύτερος κόσμος;

Τώρα, δεκαπέντε χρόνια αργότερα, ξέρω πως τίποτα δεν αλλάζει. Συνειδητοποίησα πως ο χρόνος δεν είναι γραμμικός, αλλά κάνει κύκλους. Μπορεί να ακούγεται πολύπλοκο, μα στην πραγματικότητα είναι αρκετά απλό. Ο χρόνος είναι κάτι το κυκλικό, όπως ένα δαχτυλίδι. Δεν είναι κάτι για το οποίο πρέπει να πονοκεφαλιάζεις. Απλά έτσι έχουν τα πράγματα: νέες δολοφονίες γίνονται και νέοι αστυνομικοί εμφανίζονται, με τη ρομαντική ιδέα πως θα κάνουν τον κόσμο καλύτερο. Εμφανίζονται νέοι δράστες, που αντικαθίστανται από καινούριους μόλις μπουν φυλακή.

Ο κύκλος δεν τελειώνει ποτέ.

Η αιωνιότητα είναι ένα δαχτυλίδι. Και η Γιάνετ ήθελε να το μοιραστεί μαζί μου.

Νομίζω πως ήμουν πιο σταθερός στην αρχή της σχέσης μας. Τότε αρκετές φορές έβαζα φρένο στις τρελές ιδέες της. Αλλά με τον καιρό έσπασε τις άμυνές μου, ή απλώς άλλαξα αμυντική στρατηγική. Έγινα πιο αόριστος. Απαντούσα πως «ίσως να μετακομίσουμε μαζί του χρόνου», όταν με ρωτούσε. Έλεγα έβρισκα ελαττώματα σε κάθε διαμέρισμα που βλέπαμε: είναι πολύ χαμηλά, πολύ ψηλά (επικίνδυνο σε περίπτωση φωτιάς!), πολύ μακριά από το κέντρο, πολύ κοντά στο κέντρο (και θορυβώδες!) ή οποιαδήποτε δικαιολογία μπορούσα να σκαρφιστώ.

Κάθε φορά που επιστρέφαμε σπίτι μετά το κυνήγι διαμερισμάτων, έμοιαζε χαμένη. Κοιτούσε το πεζοδρόμιο αμίλητη, με τις μακριές της αφέλειες να καλύπτουν σαν κουρτίνες τα μάτια της. Κρατούσε την τσάντα της σφιχτά στο στήθος, σαν ασπίδα. Τα χείλη της ήταν σφιγμένα και κλειστά, λευκά από την πίεση.

Η Γιάνετ ήξερε καλά όλα τα κόλπα. Ήξερε πως οι τύψεις τις οποίες μου δημιουργούσε θα με έκαναν πιο αδύναμο, πιο εύπλαστο. Μερικές φορές αναρωτιέμαι πού στο καλό τα έμαθε όλα αυτά και πώς κάποια τόσο νεαρή ήξερε να χειρίζεται τόσο καλά τους ανθρώπους.

Ίσως εξαιτίας της εμπειρίας μου από τη σχέση με τη Γιάνετ να μου κίνησε τόσο το ενδιαφέρον ο Μάνφρεντ, όταν αρχίσαμε

να συνεργαζόμαστε μερικά χρόνια αργότερα. Αν και επιφανειακά έμοιαζε με καρικατούρα –εν μέρει λόγω της αντίθεσης ανάμεσα στην εμφάνισή του και στους άξεστους τρόπους του– είχε μέσα του μια δύναμη την οποία εκτίμησα αμέσως. Μερικές ημέρες αφότου ξεκινήσαμε να δουλεύουμε μαζί, με πήρε παράμερα και μου είπε πως έπαιρνε διαζύγιο και ότι θα ήταν καλύτερο να με ενημέρωνε, καθώς αυτό ίσως να επηρέαζε τη δουλειά του.

Ο Μάνφρεντ ήταν τότε παντρεμένος με τη Σάρα και είχαν τρία παιδιά εφηβικής ηλικίας. Θυμάμαι πως τον ρώτησα τι έλεγε η Σάρα για όλα αυτά και ο Μάνφρεντ απάντησε πως «δεν έχει σημασία, έχω πάρει ήδη την απόφαση». Αυτή η απάντηση με έβαλε σε σκέψεις. Είχε πάρει μόνος του αυτή την απόφαση και θα έπαιρνε διαζύγιο, *οτιδήποτε* κι αν σκεφτόταν η Σάρα.

Δεν μπορούσα να κατανοήσω πλήρως το σκεπτικό του.

Ταυτόχρονα η κατάσταση αυτή με ανησυχούσε. Υπήρχε η πιθανότητα ο Μάνφρεντ, που ήταν εξαιρετικά διορατικός, να έβλεπε στα μύχια της ψυχής μου. Να διέκρινε τις αδυναμίες μου, την αμφιθυμία μου και την άρνηση να δεσμευτώ – χαρακτηριστικά τόσο άσχημα, που θα ήταν καλύτερο να μείνουν κρυφά. Χαρακτηριστικά τα οποία βρομούσαν κάθε φορά που έβγαιναν στην επιφάνεια, σαν σκουπίδια που επιπλέουν στο ποτάμι.

Μερικά χρόνια αργότερα είπα τελικά στον Μάνφρεντ για το θέμα μου με τον γάμο. Αρχικά με κοίταξε μπερδεμένος, σαν να μην μπορούσε να καταλάβει τι του έλεγα, κι έπειτα άρχισε να γελάει. Γέλασε μέχρι που δάκρυα άρχισαν να αυλακώνουν τα παχουλά μάγουλά του και το διπλοσάγονό του έτρεμε. Γέλασε τόσο, που σχεδόν έπεσε στο πάτωμα.

Μπορεί κανείς να πει πολλά για τον Μάνφρεντ, αλλά το σίγουρο είναι πως μπορεί να δει τη φωτεινή πλευρά της ζωής.

Έχει σκοτεινιάσει την ώρα που φτάνω στο αστυνομικό τμήμα της Κουνγκσχόλμεν. Και μάλλον ο καιρός κρύωσε περισσότερο, καθώς αντί για χιονόνερο τώρα πέφτουν αφράτες χιονονιφάδες στην Πολχεμσγκάταν. Εάν το αστυνομικό τμήμα δεν ήταν ασχημότερο κι από την αμαρτία, ίσως το σκηνικό να έμοιαζε βγαλμένο από καρτ ποστάλ, ωστόσο στο τοπίο δεσπόζουν τα τεράστια αυτά κτίρια, απομεινάρια του χοντροκομμένου μεταβιομηχανικού στίλ της δεκαετίας του εξήντα. Τα φώτα στην πρόσοψη του κτιρίου σημαίνουν πως οι συνάδελφοί μου δουλεύουν πυρετωδώς, καθώς η μάχη εναντίον του εγκλήματος δεν τελειώνει τα βράδια. Ούτε καν το βράδυ της Παρασκευής πριν από τα Χριστούγεννα. Και ειδικά όταν μια νεαρή γυναίκα έχει μόλις δολοφονηθεί βίαια.

Στις σκάλες που οδηγούν στον τρίτο, πέφτω πάνω στη Σάντσεζ.

«Φαίνεσαι κουρασμένος», μου λέει.

Φοράει μια μεταξωτή κρεμ μπλούζα και μαύρο παντελόνι. Μοιάζει με μπάτσο γραφείου – αυτό που είναι, δηλαδή. Έχει πιάσει τα μαύρα μαλλιά της αλογοουρά και μπορώ να διακρίνω το τατουάζ στον λαιμό της. Μοιάζει να είναι ένα φίδι το οποίο σκαρφαλώνει από την πλάτη της στο αριστερό της αυτί, λες και προσπαθεί να το δαγκώσει.

«Ούτε κι εσύ φαίνεσαι καλά», της απαντώ.

Μου χαμογελάει υποκριτικά και καταλαβαίνω αμέσως πως θα πληρώσω για το σχόλιο αυτό αργότερα.

«Βρήκα μερικές πληροφορίες για τον Γέσπερ Όρε. Τις έδωσα στον Μάνφρεντ».

«Ευχαριστώ», λέω και συνεχίζω να ανεβαίνω τις σκάλες.

Ο Μάνφρεντ πίνει τσάι μπροστά στον υπολογιστή του και μου κάνει νόημα να μπω. Στο γραφείο του έχει φωτογραφίες της Αφσανέ, της νεαρής γυναίκας του, και της σχεδόν ενός έτους κόρης τους, της Νάντια.

«Έφαγες;» με ρωτά.

«Δεν πεινάω. Ευχαριστώ».

«Σε καταλαβαίνω. Αυτά που είδαμε νωρίτερα δεν σου ανοίγουν την όρεξη».

Αυτό μου θυμίζει το κεφάλι καταμεσής της λίμνης αίματος. Οι άνθρωποι κάνουν παράξενα πράγματα ο ένας στον άλλον, άλλοτε χωρίς λόγο και μερικές φορές επειδή υπάρχουν βεντέτες που κρατούν χρόνια. Θυμάμαι μια εκπομπή στην τηλεόραση που είδα πριν από μερικούς μήνες, η οποία προσπαθούσε να απαντήσει στο ερώτημα εάν ο άνθρωπος είναι ειρηνικό ή βίαιο ζώο. Και νομίζω πως το ίδιο το ερώτημα ήταν παράξενο. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως ο άνθρωπος είναι το πιο επικίνδυνο ζώο στον πλανήτη, καθώς κυνηγάμε και σκοτώνουμε όχι μόνο άλλα είδη, αλλά και τους συνανθρώπους μας. Η μεμβράνη του πολιτισμού είναι λεπτή και διακοσμητική, όπως το κακόγουστο βερνίκι με το οποίο η Γιάνετ βάφει τα νύχια της.

«Τι έχουμε για τον Γέσπερ Όρε;»

Ο Μάνφρεντ μου γνέφει και δείχνει με το χοντρό του δάχτυλο το κείμενο στην οθόνη μπροστά του.

«Γέσπερ Αντρέας Όρε. Σαράντα πέντε χρόνων. Γέννημα θρέμμα της Μπρόμα».

Ο Μάνφρεντ κάνει μια παύση για να βάλει τα γυαλιά της πρεσβυωπίας του, ενώ εγώ σκέφτομαι αυτό που μόλις είπε. Σαράντα πέντε χρόνων, τέσσερα χρόνια νεότερός μου και πιθανότατα ο δράστης πίσω από έναν βίαιο φόνο. Ή ίσως να είναι κι αυτός θύμα, είναι πολύ νωρίς ακόμα για συμπεράσματα, αν και στατιστικά μάλλον έχει κάποια σχέση με το έγκλημα. Η πιο απλή εξήγηση συνήθως είναι και η σωστή.

Ο Μάνφρεντ καθαρίζει τον λαιμό του και συνεχίζει.

«Είναι διευθύνων σύμβουλος της αλυσίδας ρουχισμού “Clothes&More” εδώ και δύο χρόνια. Είναι... θα έλεγα αμφιλεγόμενη προσωπικότητα. Δεν έχει και πολλές συμπάθειες, τον θεωρούν σκληρό. Απέλυσε ανθρώπους επειδή είχαν μείνει στο σπίτι για να φροντίσουν τα άρρωστα παιδιά τους, τέτοιου

είδους άτομο είναι. Τουλάχιστον σύμφωνα με τα συνδικάτα. Έχουν κάνει αρκετές μηνύσεις κατά της εταιρείας. Έβγαλε 4.378.000 κορόνες πέρσι. Δεν έχει ποινικό μητρώο ούτε έχει παντρευτεί. Συχνά το όνομά του αναφέρεται στα μέσα, κυρίως στον κίτρινο Τύπο, και συνήθως οι αναφορές έχουν σχέση με την ερωτική του ζωή. Η Σάντσεζ μίλησε με τους γονείς και τη γραμματέα του και κανείς δεν είχε νέα του τις τελευταίες ώρες. Αλλά πήγε στη δουλειά ως συνήθως την Παρασκευή και η συμπεριφορά του ήταν απόλυτα *φυσιολογική*».

Ο Μάνφρεντ βάζει εισαγωγικά με τα δάχτυλά του όταν λέει τη λέξη «φυσιολογική» και με κοιτάζει πάνω από τα γυαλιά του.

«Είχε δεσμό;»

«Σύμφωνα με τους γονείς του, όχι. Και η γραμματέας είπε ότι είχε γίνει ιδιαίτερα προσεκτικός με την προσωπική του ζωή, από τότε που τα μέσα άρχισαν να ασχολούνται μαζί του. Έχουμε πάρει και τα στοιχεία κάποιων φίλων του και η Σάντσεζ θα μιλήσει μαζί τους».

«Και τι έγινε μ' εκείνη τη φωτιά;»

«Α ναι, η φωτιά». Ο Μάνφρεντ ξεφυλλίζει μια στοιβία με χαρτιά. «Ο Γέσπερ Όρε προσπαθούσε να χτίσει ένα γκαράζ, αλλά πριν από τρεις εβδομάδες κήκε, μαζί με δύο αμάξια τα οποία ανήκαν σ' εκείνον. Ακριβά αμάξια. Για να δω... Μια Μάστανγκ και μια Πόρσε. Η ασφαλιστική εταιρεία ερευνά την πιθανότητα η φωτιά να οφείλεται σε εμπρησμό. Η Σάντσεζ θα μιλήσει μαζί τους».

Κοιτάζω έξω από το παράθυρο. Το χιόνι πέφτει πιο πυκνό, κρύβοντας τη θέα. Ο Μάνφρεντ βλέπει την έκφρασή μου.

«Σε λίγο», μου λέει, «πρέπει να γυρίσω σπίτι. Η Νάντια έχει ωτίτιδα».

«Ξανά;»

«Ξέρεις τι γίνεται με τα παιδιά αυτής της ηλικίας».

Γνέφω, καθώς σκέφτομαι πως όχι, δεν ξέρω. Έχει περάσει τόσος καιρός από τότε που ο Άλμπιν ήταν μικρός και τότε

δεν τον έβλεπα σχεδόν ποτέ. Ωτίτιδες, γαστρεντερίτιδες, δεν έζησα τίποτε από όλα αυτά.

«Πέτερ», μου λέει ο Μάνφρεντ. «Δεν θα έβλαπτε εάν ρίχναμε ξανά μια ματιά σ' εκείνη την παλιά έρευνα. Η μέθοδος είναι παρόμοια και δεν μπορούμε να το αγνοήσουμε. Θα μπορούσα να μιλήσω με όσους είχαν εμπλακεί στην υπόθεση. Ίσως να βρω και εκείνη τη μάγισσα. Πώς την έλεγαν; Χάνε;»

Στρέφομαι αργά προς το μέρος του Μάνφρεντ. Προσεκτικά, ώστε να μην αποκαλύψω τα συναισθήματα που μου προκαλεί αυτό το όνομα. Πώς οι αναμνήσεις ξυπνούν σε κάθε κύτταρο του σώματός μου.

Χάνε.

«Όχι», λέω μάλλον τσιριχτά, δεν είμαι σίγουρος. Χάνω τον έλεγχο της φωνής μου. «Όχι, δεν χρειαζόμαστε να έρθουμε σε επαφή μαζί της».